Posledni Mohikan

Povídka z roku 1757

Od Cooper, přeložil Josef Vojáček

DÍL I.

Pokračování.

Hollanďané přistáli a dali národu mému vody obnivé*]; ti pili, až v jednu se jim zdály nebesa i země splývati, a blahoví mysleli, že nalezi Velikého Ducha. Pak se rozloučili se svou vlastí. Krok za krokem byli zpět poháněni od břehův, až já náčelník a Sagamůr jsa neviděl jsem slunce zář vfee, leda těmi stromy, a nikdy nenavštívil jsem hroby otců svých."

"Hrobové vzbuzují v duši myšlénky vážné." odvětil zvěd, velmi pohnut jsa tichou strastí svého společníka, "a pomáhají často člověku v dobrém předsevzetí, ačkoliv já, tuším, kosti své nepohřbeny zůstavím by zbělely v lesích aneb roztrhány byly od vlků. Než kde jsou oni rodu tvého, co přišli ku kmenovcům svým do země delawarské před lety drahnými?"

"Kde jsou kvítí oněch let? Padli jeden za druhým: tak všichni mého rodu odešli, každý v čas svůj, do země duchů. Já jsem na vrcholi a musím dolů stoupiti; až pak Unkas následovati bude šlepějí mých, nebude více žádného z krve Sagamůrů. neboť můj hoch je poslední z Mohikánů."

"Unkas zde," ozval se blízko něho jiný hlas s týmže jemným zvukem; "kdo hledá Unkasa?"

Běloch povytáhl nůž svůj z kožené pošvy a bezděky trhl rukou po své ručnici. Indian ale seděl klidně ni hlavou nepohna za neočekávanými zvuky.

V nejbližším okamžení vstoupil mezi ně bojovník mladý krokem tichým a posadil se na břehu prudké řeky. Ni slova podivení nepromluvil otec, aniž se kdo tázal neb odpovídal, každý zdaje se očekávati okamžiku, kde by mluviti mohl, aniž by prozradil zženštělou zvědavost nebo nedočkavost dětinskou. Bílý muž zdál se šetřiti obyčejů jejich, a vztáhnuv ruku nazpět od ručnice své, zůstal tichý a zamyšlen. Konečně pozdvihl Čingačgůk oči k synu svému a tázal se:

"Troufají si Makové, zanechati sledy svých mokasínů v těchto lesích?"

"Byl jsem jim na stopě." odvětil mladý Indian, a vím, že jich tolik, co prstů u obou rukou mých; leží ale skryti, sketové."

"Šibalové číhají na škalpy a loupež!" řekl běloch, kterého dle způsoba společníku jeho nazývati budem Sokolí-oko. "Ten účinlivý Francouz, Montcalm, pošle slídiče své konečně do táboru našeho; ale zvěděti má, kudy naše cesta."

"Dobře!" odvětil otec, bystrým okem na zapadající slunce pohledna "Vyženem je jako zvěř z brlohů jejich. Povečeřme dnes, Sokolí-oko, na zejtří Makům okažme, seč jsou mužové."

"Jsem hotov stejně k jednomu i druhému," odpověděl zvěd; "než bíti-li se chceme s Irokézy, třeba jich vyslídit ve skrýších: a dříve zvěř si uhoňme, pak večeřme — pak mluv o čertu a máš ho tu; hleďte dva parohy, jaké jsem ještě letos neviděl, pohybují se houštím s pa hrbku! Teď Unkase," pokračoval pološeptmo, se smíchem tajeným, jako kdo již uvykl na pozoru býti, "můj růžek třikráte naplněny prachem na stopu vampunu, že ho trefím mezi oči a to blíže pravého než levého."

"Nemožno!" zvolal mladý Indian, vyskočiv s mladou nedočkavostí: "vše až na špičky prohů skryto!"

"Chlapec jsi," vece muž bílý, potřásaje hlavou při těch slovích, a obrátil se k otci. "On myslí, že lovec, zočiv pouze částku zvířete, nemohl by určiti, kde ostatek vězí!"

Připraviv ručnici svou do líce, chtěl již osvědčiti šikovnost, na které si tak velice zakládal, an mu bojovník zachytil braň rukou svou, řka:"

"Sokolí-oko! chceš bojovati s Maky?"

"Ti Indiani znají povahu lesův jako přirozeným pudem!" odpověděl zvěd a svěsiv ručnici obrátil se stranou povědom si svého omylu. "Musím ponechati srnce šípu tvému, Unkase; sice bychom ten kus zabili jen na pochoutku zlodějským Irokézům."

*]Kořalky nebo jiných nápojů čpavých.

Jakmile otec svolil významným rukou kynutím k tomu vyzvání, stulil se Unkas k zemi a blížil se opatrně k zvířeti. Několik loket od skrýše se zastavil a s velikou pozorností střelu na své lučiště přikládal; pohnuly se parohy, jakoby pán jejich větřil nepřítele v pokaženém vzduchu. V tom drnkla střela, bílou pásku bylo viděti lesknouti se do roští a zraněný srnec se svalil až k nohoum svého ukrytého nepřítele. Vyhýbajese parohům rozvztekleného zvířete, přiskočil Unkas po straně a proklal nožem chřtan jeho; vztýčilo se ještě, skokem posledním doskočilo na okraj řeky a docházejíc barvilo daleko vodu krví svou.

"Byla to indianská šikovnost, vece zvěd usmívaje se tiše s velikým zalíbením, "a pěkná podívaná! Ačkoli šíp málo donese a zapotřebí má nože k ukončení díla."

"Hugh!" vzkřikl jeho společník, obrátiv se rychle jako pes zvěři na stopě.

"Při sám Bůh, zde jich celá tlupa!" zvolal zvěd, jehož oči hořely zápalem pro nvyklé sobě řemeslo; "přijdou-li mi do rány, sklepnu jednoho, byť i všech Šestero Národů bylo v záloze za nimi! Co slyšíš, Čingačgůče! nebo ušním mým jsou lesové němi."

"Toliko zde srnec a ten mrtev," vece Indian, skloniv se, až se málem ušima země dotýkal. "Zvuky kročejů zlyším!"

"Snad vlci zahnali toho srnce do skrýše a jsou mu na stopě?"

"Nikoli. Koně bílých mužů přicházejí," odpověděl onen, důstojně se pozvednuv a na kmeni se opět usadiv s úplnou klidností jako prvé. "Sokolí-oko, tvoji bratři jsou to, mluv k nim."

"To učiním a v Angličině, žeby sám král se nestyděl odpovědi," odvětil lovec v řeči, kterou se vychloubal; "nemám ale ani vidu ani slychu o člověku nějakém nebo zvířeti; divná věc, aby Indian rozuměl zvukům bílých lépe nežli muž, kterému ani nepřátelé jeho upříti nemohou, že krve je bezeskvrnné, třeba dosti dlouho žil s muži rudými, aby mohl v podezření býti! Aj! zde se něco blíží jako praskot suchého chrastí, ano — nyní slyším pohybování se křovin — ano, ano, dusot to co já měl za hučení vody a než však zde přicházejí sami; Bůh je zachovej před Irokézy!"

IV.

Jdi jen dále, z bídy toho nevyjdeš
Dokud nestrestám tě za tvé bezpráví.
Shakspeare.

Ještě nedomluvil zvěd, an se objevil průvodčí družiny, jehož ostražitých kročejův Indianovo ucho bylo doslechlo. Udupaná stezka, taková jako kde zvěř ochoz svůj mívá, točila se nedaleko malým údolím a vedla k řece na místo, kde se muž bílý a rudí jeho společníci byli uhostili. Po této cestě blížili se cestovatelé, jichž příchod způsobil tak neobyčejné podivení v hluboké poušti lesní, pozdalu k lovci, který je očekával v čele svých soudruhů.

"Kdo přichází?" tázal se zvěd, ručnici svou nedbale hodě přes rámě levé a přední prst pravice své maje na spoušti, beze vší ale při tom pohrůžky. "Kdo sem přichází mezi dravce a nebezpečí pouště?"

"Pravověrci a přátelé zákonu a krále," odpověděl první jezdec z družiny. "Lidé, co slunce vzešlo, na cestě ve stínech tohoto lesu bez potravy a smutně stýráni jízdou."

"Tedy jste zbloudili," skočil mu do řeči lovec, "a shledali, jak těžko je tomu, kdo neví, v pravo nebo li v levo jíti."

"Tak jest; děti u prsou nejsou závislejší od těch, co bdí nad nimi nežli my dospělí od průvodce našeho, o nichž by se nyní dalo říci, že postavu ne ale rozum mají lidský. Víte, jak daleko odsud do královské pevnůstky William Henry nazvané?"

"Na mou pravdu!" zvolal zvěd, daje se do hlasitého smíchu, ačkoliv hned stíšil nebezpečné zvuky uvoliv rozmaru svému jmak, že nemohl tak snadno slyšán býti od číhajících nepřátel. "Tak vzdáleni jste od stopy, jako pes, kdy Horikán leží mezi ním a zvěří! William Henry, člověče! jste-li přátelé královi a máte-li řízení nějaké u vojska, učiňte lépe, dáte li se podle řeky dolů k Edwardu a předložíte-li svou věc Webbovi, který tam stálí, místo co by měl vraziti do prosmyků a zahnali drzého toho Francouze nazpět přes Champlain do jeho brlohu."

Nežli co odpověděti mohl cizinec na ten neočekávaný návrh, vyrazil jiný jezdec z houští a hnal svého komoně po stezce soudruhu svému vstříc.

"Jak daleko můžeme tedy míti do Fort Edwardu?" tázal se nový příchozí, "místo kamž nám poukazujete, opustili jsme toho rána a cesta naše jde ku zřídlu jezera.

"Toť jste oči museli pozbýti! tak zblouditi; nebo silnice přes meziříčí je prosekáná na dobré dva pruty zšíří, a tuším, tak veliká jako která jiná, co běží k Londýnu, nebo před samým královským palácem."

"Nechceme se hádati o výbornosti cesty té," odvětil Heyward usmívaje se; nebo jak čtenář předvídal byl to on. "Prozatím budiž dosti na tom, že jsme věřili indianskému průvodci, který nás vésti chtěl stezkou bližší, ačkoliv i neznámější a že jsme zmýleni v jeho znalosti. Zkrátka nevíme kde jsme."

"Indián a v lesích zblouditi!" vece zvěd, nedůvěřivě potřásaje hlavou; slunce kdy plane nad vrcholy stromů a břehy oplývají vodami; kdy mech na každém stromku, který spatří, mu vyjeví, kde této noci hvězda severní svítit má! Kdežto lesy plny jsou ochozů srnčích, tudy k řekám a studánkám běhává, místa to dobře známa každému; aniž ještě ukončily husy tah svůj k vodám kanádským! Divná věc, aby Indian zbloudil mezi Horikanem a záhybem této řeky! Je Mohaok?"

"Ne rodem svým, ačkoliv přijat je do toho kmene; myslím, že je rodiště jeho ialé na půlnoc, a že náleží k těm, jež vy nazýváte Hurony."

"Hugh!" vzkřikli oba druhové zvědovi, kteří dosud nepohnutě byli seděli a na pohled ke všemu, co se dálo lhostejní; nyní ale vskočili zhurta a s podílností která patrně přemohla obyčejnou jejich zdrželivost.

"Huron!" odvětil drzý zvěd, opět potřásaje hlavou svou s opravdivou nedůvěrou; "to je zlodějská sběř, nechť si ho přisvojí kdo chce; a čiň co činí, zůstanou vždy jen zákeřníci a poběhlíci. An jste se péči jednoho z nich svěřili, je mi jen divno, že vás tak samotny nechali."

"Toho se málo obávat, an William Henry leží tolika mil před námi. Pravil jsem vám, že náš průvodčí je nyní Mohaokem a slouží u vojště našim co přítel."

"A já vám pravím, že kdo Mingo se narodil, Mingo zemře," odvětil druhý pevně. "Mohaok! Nikoliv! Delawara nebo Mohikána mi pro poctivost dejte; a chtějí li bojovati což ale ne všickni činí, stavše se oulisností nepřátel svých, Maků, ženami, chtějí-li ale pro všecko, patřte pak v Delawaru nebo v Mohikánu na bojovníka!"

"Dost již toho," vece Heyward netrpělivě. "Nechci skoumati povahu muže, kterého znám a který vám býti musí cizincem. Nezodpověděl jste ještě moji otázku; jak vzdáleni jsme od hlavního voje v Edwardu?"

"Přijde na to jak se mi zdá, co máte za vůdce. Každý by myslel, že takový kůň, jako ten zde, by uběhl pořádný kus cesty, než slunce vyjde a zajde."

Nerad bych mařil s vámi zbytečných slov, přítelí," řekl potlačiv nevrlost svou Heyward hlasem přívětivějším; "povíte-li, jak daleko máme do Fort-Edwardu. a dovedete li mne tam, dostane se prácí vaší odměny."

"A kdybych i chtěl, mohu věděti nevedu li nepřítele nebo vyzvědače Montcalmova k hradbám vojska našeho? Není každý již poctivý, kdo anglicky mluví."

"Sloužíte li u vojska, v kterém jak bych soudil, vyzvědač jste, měl byste věděti o pluku královském, jako je 60letý."

"60tý! málo mi jen pověděti můžete o královských Američanech, co bych já nevěděl ačkoliv myslíveckou haleno místo šarlatové hazuky nosím."

"Dobře; tedy znáte snad mezi jiným jméno jeho majora?"

"Jeho majora!" vskočil do řeči lovec vztýčiv se přímě, hrdý na danou mu důvěru. "Ználi kdo v zemi majora Effinghama, tedy já."

"Zástup ten má mnoho majorů; jmenovaný pán je nejstarší. Já ale mluvím o nejmladším z nich, o tom co postaven jest nad setninami ve William Henry."

"Ano, ano; slyšel jsem, že nějaký mladý muž velikého bohatství, z provincie daleko na poledni, obdržel to místo. K takovému důstojenství a aby velel mužům, jejichž hlavy počínají šedivěti. je on příliš mlád; praví se ale, že je dobrý voják a a udatný pán!"

"Buďsi on cokoli a jakkoli spůsobem k svému důstojenství, nyní mluví k vám, a nemáte tedy nepřítele v něm co obávat."

Pokračování.

Pekla zplozenci.

Fantastický román z dob Rudolfa II.

—od—

J. J. KOLARA.

XIV.

Rodinný kvas v domě Faustově.

Pokračování.

"Jaké pouti" tázal se jednohlasně šťastní bratři.

"Pouto mateřské lásky!" doložil Filomén, a opět přistoupiv k zvonci třikráte zazvonil.

Otevřely se protější dvéře a na jich prahu zjevila se ženská postava v černém oděvu, majíc obličej zahalený černým závojem. Bylať to postava ano i chůze spanilé amazonky.

Vilém se třásl, Jošt zvě lavě na ni pohlížel, jako by ještě nevěděl, co ten smutek vyznamenává. Přistoupila blíže, posti vila se jinochům zrovna před oči a shodila s hlavy závoj.

"Abigailo!" zvolal Vilém v úžasu.

"Vaše matka!" doložil vážně Filomén.

"Jaké se to dějí zázraky?" tázali se bratři.

"Ano, vaše matka!" zvolala Abigaila a vrhnouc se mezi ně, objala oba v levo i v pravo. "Jemť matka, nevinná však matka pekla zplozenců; neboť váš otec byl Incubem. Po vašem porodu, jedva že jsem nabyla přesvědčení, jaký jsem na svet zrodila hřích, byla jsem zachváce na nesmírnou ouzkostí, že hříšné ovoce mého lůna bude zkázou a spolu i potupou člověčenstva. I dovedla jsem na vašem otci, že mi přisahal odevzdati vás v pečlivou ochranu šlechetných cnostných mužů, a jedva že za vykonáním toho slibu do Prahy se odebral, aby vás mohl dáti na vychování v kollej sv. Klimenta, opustila jsem potají svého manžela a s malou toliko mohovitostí na penězích a klenotech vydala jsem se na pouť do Říma, abych u svatého otce vyžebrala rozhřešení a útěchy. Dosáhla jsem na polo svého cíle. Poklid mé duše se mi opět vrátil. Přebývajíc v příbytku kajících ženských laiků na blízku kláštera karmelitánek v ulici Santa Fiore, seznala jsem na pohled velmi ušlechtilého, sladce výmluvného, poněkud již v letech pokročilého muže, jménem Scipione Maffei. Získalť mou úplnou důvěru, ano mou nejvroucnější lásku. V Římě provozoval umění lékařské. Plod našeho potajného snoubenství byla spanilá dívka. Dcera má vykvétala pod mým mateřským dohledem jak spanilá růže na sadě pečlivého květomila. Duševní však ušlechtilost nechtěla se nikterak v ní ujmouti, při vší mé péči a přičinlivosti. Maffei toužil po Praze, a rozdrážděn mým vypravováním o nesmírných pokladech Kurcínových, toužil jedině po příležitosti, aby se těchto pokladů zmocniti. Opustili jsme Řím a přišli do Prahy. Mafiei zakoupil si dům na rohu Platejské ulice, zrovna proti kostelu sv. Martina. Složil se sebe staré. pravé jméno, a vzal na se jméno doktora Giovannia Scoty. zařídil si alchymistickou kuchyni a v krátkém čase šla o něm po celém městě podivná a chlubná pověsť. Sám císař jej navštívil a poznav jeho učenost, jeho podivné stroje, jeho obratnost a vytrvalost v tajném umění, záhy si ho oblíbil a zcela se mu oddal Já z domu nevycházela po všechna ta léta našeho zde v Praze přebývání. Ano, musela jsem se státi jeho podvodu a chytrosti povolnou pomocnicí. Dcera moje když povyrostla, jsouc nakvašena horkou hříšnou krví, nemilujíc ani otce ani matku, a nemohouc déle snášeti osamotnělost a jednotvárnost našeho příbytku, uprchla z domu a v krátkém čase stala se v Praze pověstnou pro neobyčejnou krásu. Jest to donna Lukrecie, zvána Diavolina v domě paní Kohounové, své druhé matky a pěstitelky. Co se dále dělo, jest tobě Viléme, povědomo. Když se mi podařilo tebe uchrániti před Athenorou, uprchla jsem z též z domu, poněvadž mi mstivá prchlivost mého druhého muže hrozila smrtí. Avšak nyní zapomínán na veškeré utrpení, které nás na tomto světě stíhalo, a od této chvíle chci obětovati poslední doby svého života toliko péči o váš tělesní i duševní blahobyt. A nyní synové, ke stolu — ke stolu! — Rodinný kvas chceme zde slaviti, radost a rozkoš budiž pro budoucnost naše heslo!"

Oba bratři v podivení na Abigailu vyvalovali oči, zvláště poslední obrat její řeči poněkud nemile se jich dotknul. Nicméně přistoupili ke stolu a vzavše poháry naplněné mile páchnoucím vínem, zvolali s velkou srdečností: "Žij, drahá matko, dlouho žij pro rozkoš našeho života!"

Všichni pili. — V tom praskl pozadu síně stěna na tomž místě, jak se to stalo za oné noci, když se v té síni slavil Lilithin obřad. V několika okamženích vyřítilo se pět zakuklenců do síně jeden uchvátil Abigailu, strhl ji k zemi a vrazil ji do prsou meč, v tomž okamžení leželi již i oba Kurcínové na zemi, v jich útrobách zuřily blýsknavé meče. Opat Filomén zmizel aniž jej kdo byl pozoroval, v jakém si tmavém otvoru, a pátý zakuklenec stoje nazad, zvolal vesele: "Rodinný kvas!"

XVII.

Na šibenicích.

Zakuklenci stáli u prostřed síně, podepírajíce se o své krví zbrocené meče a mlčky přihlíželi k nešťastnému v zápasu smrti na zemi se trudícímu rodinnému trojlistu.

Po celé síni panovalo hrobové ticho. Slyšeti bylo toliko chropot a poslední výdechy ubíhajících tří životů.

Nejzáze stojící poslední zakuklenec přikročil blíže a pilně jal se ohlédávati oba Kurcíny, brzo k jich ústům přitožil ucho, brzo zas ruku na levý bok, zdali se posud ozývá tlukot srdce. Pak se obrátiv k soudruhům zvolal: "Repuiescant in pace! Pánové! do sudu s nimi!"

"Račte dovoliti," šeptal co do postavy nejmenší zakuklenec, "abychom se lépe směli podívati do jich kapes, zdali nemají při sobě nějaké klenoty, aneb jiné vzácnosti, které by nám v živobytí lépe sloužiti mohli nežli jim v smrti."

Po těchto slovích malý zakuklenec velmi ochotně capaje v lepavém kalu na zemi tekoucí krve, brzo k tomu brzo k onomu se shýbal, jich kapsy a poprsí omakával a nenalezna u zavražděných mládenců ničeho obrátil se konečně k Abigaile. Ostatní zakuklenci velmi pozorně naň se dívali. Omakal a prohledal všecky záhyby šatu a i váček připevněný k pasu Abigailin: tu ejhle štěstí mu přálo, neboť v málo okamžení vytáhl z něho jakéhos přižloutlého tajrlíčka s vousatou hlavičkou a chlupatými prstíčky a nožičkami.

"Co to? zvolal mladý zakuklenec.

"Mandragora!" ozval se Abigailin chroptící hlas, a prsa její ještě jednou se zedmula, pozvedla se země hlavu a vyvalila ztrhané zraky hrozivě na vraha.

"I ty tuhá ropucho, ještě syčíš?" zvolal malý zakuklenec u velikém podivení a jako blesk zavířiv svým ostrým rapírem, vrazil jej Abigaile po jílec do úst, až ji bodák pozadu z týle vylezl.

"O tys velký hrdina!" zvolal nejhřmotnější ze zakuklenců. "Umrlé umíš výborně dorážet — živé jen ze zálohy."

"Nemusí se aspoň ještě dele trápit," doložil malý zakuklenec. "Ale co s Mandragorou?"

"Bude to dobrý pro tebe cumel, až budeš umírat," zvolal jiný ze zakuklenců, a sice nejtenší a nejdelší.

"Nechte vtipu a hovoru," jal se opět mluviti zakuklenec, co nejprve se byl ozval. "Mohli bychom se zde opozdit a veta bylo by po nás. Zdálo se mi beztoho když jsme sem do síně vpadli, že někdo odtud upláchl, kmitnul se toliko co stín, ale pozdě bylo ho dostihnouti. Teď ku pohřbu, pak ku kvasu a posléze na cestu do Benátek!"

Zakuklenci chopili se mrtvol a odvlékli je do sklepa, kterýž se nacházel v tomž klenutí z kterého byli do večeřadla zaskočili. Bylo to dojista všecko umluveno, poněvadž svou práci s velkou jistotou konali. Rozbednili totiž třem velkým vínem naplněným sudům hořejší víka, strčili do každého sudu jednu mrtvolu a opět sudy bedlivě zabednili.

Když to bylo vykonáno, vrátili se zas do síně a shodili se sebe kukle.

Objevil se nejprvé malý zakuklenec, jakožto u svlékání nejhbitější, šormíř Smil Kolumbánský, pak se vyloupl mladík Paolo Panigarola, po něm pan Jachym Lang, pak kostnatý a hubený don Jose Marie Paspedillo a naposled bachranatý Tychon Tvrdoboj Fermensemmel.

Smil Kolumbánský přiskočil jak hladový chrt ke stolu, na němž byla rozstavena chutná večeře zavražděných Kurcínů, mrkl a odfrkl, čmuchal a čmuchal s rostoucí laskominou, přisedl a hned na to bylo složení jeho čelisti v přehorlivém rozsmeku a smeku.

"Hoj, žroute!" zvolal v smíchu Fermensemmel "Pamatuj na nás! Naše byla práce a naše i hlavní přičinění. Tys se mnoho při práci nenamáhal, leda že's dotloukl umírající již stařenu. Při jídle jsi však nejprvnější. Z přičinění a pracovitosti jiných béřeš omastek a zůstavuješ jim kvasnice. Pojďte. hoši, sice nám ten chrt vyprázdní mísy!" Dok. bud.

Něco o nervech.

Zde dovíte se něco rozumného, co by všechny mělo zajímati. Dra. SHOOPA pokusy ukázaly, že přeříznemeli hlavní nerv ruky nebo nohy, nebo na nerv některý stálý tlak vykonáváme, ochromnou svaly na dotyčném místě. On dokázal, že žití a síla spočívají na mohutnosti nervů a v tom vězí též důvod, proč t. zv. léky krev čistící jen pomíjejícího ulehčení poskytují. On dále objevil, že jisté nervy kontrolují žaludek, játra, ledviny a všechna jiná ústrojí vnitřní.

Dra. SHOOPA "RESTAURATOR" (Obnovitel) léčí nemoce žaludku, jater a ledvin, posílením a řádnou výživou těchto nervů. Lék ten není též žádný Nervine neb jiný jedovatý, nervy dráždivý prostředek.—Chléb, maso, zemčata přispívají ku výrobě krve a jsouli ústroje zažívací oslabeny, jest přirozený následek toho, že přeměna potravy v krev stane se chabou a z téhož důvodu zase naopak přestává činnosť ústrojí zažívacích, jsouli oslabeny nervy. To přece jest jasné! Dra. SHOOPA „RESTAURATOR" [Obnovitel] zabraňuje těmto chorobám a uzdravuje je tím, že opatří nervy potřebnou silou a tuto jim zachová. Pokus Tě přesvědčí

V lékárnách neb franco expressem za $1.00

Českou knihu „Návod ku dosažení zdraví a síly", ve které léčení tímto lékem zevrubně popsáno jest a vzorky, zasýláme zdarma na kteroukoliv adressu.

Adresujte:

Dr. SHOOP, Box 7, Racine, Wis.

SEVEROVY BALSAM PRO PLICNÍ NEDUHY

Jest nejlepší lék

proti kašli, chrapotu, katarrhu hrtanu a průdušek, nastuzení, chřipce, zánětu, bolestem v krku, počátkům suchotin a proti všem nemocím plic. Cena 50c. a 25c.

Na prodej ve všech lékárnách.

Proti zácpě berte

Severovy Pilulky pro játra

ZA 25c.

Bolesti hlavy, nervosnosť, horkosť, bolesti nervové jistě a rychle vyléčí

SEVEROVY PRÁSKY

proti bolestem hlavy a neuralgii,

Za 25c.

každému, kdo jest nespokojen!

se vším, co ho obkličuje a postavení své zlepšiti si hodlá, tomu naskytuje se dobrá příležitost, když dopíše na J. FRANCIS v Omaha a požádá jej o výtisk malé knížky, vydané nedávno departementem dopravním dráhy Burlingtonské.

Knížka ta nese nazev "A New Empire", má 32 stran obsahující užitečné informace ohledně Sheridan okresu a Big Horn basiny, Wyoming, kde jest

Země mnohoslibnou

a kam příštomné obrací se zraky tisíců naděje plných osadníků.

HUMPHREYS'

Nothing has ever been produced to equal or compare with **Humphreys' Witch Hazel Oil** as a CURATIVE and HEALING APPLICATION. It has been used 40 years and always affords relief and always gives satisfaction.

It Cures PILES or HEMORRHOIDS, External or Internal, Blind or Bleeding—Itching and Burning; Cracks or Fissures and Fistulas. Relief immediate—cure certain.

It Cures BURNS, Scalds and Ulceration and Contraction from Burns. Relief instant.

It Cures TORN, Cut and Lacerated Wounds and Bruises.

It Cures BOILS, Hot Tumors, Ulcers, Old Sores, Itching Eruptions, Scurfy or Scald Head. It is Infallible.

It Cures INFLAMED or CAKED BREASTS and Sore Nipples. It is invaluable.

It Cures SALT RHEUM, Tetters, Scurfy Eruptions, Chapped Hands, Fever Blisters, Sore Lips or Nostrils, Corns and Bunions, Sore and Chafed Feet, Stings of Insects.

Three Sizes, 25c., 50c. and $1.00.

Sold by Druggists, or sent post paid on receipt of price.

HUMPHREYS' MED. CO., 111 & 113 William St., New York.

WITCH HAZEL OIL

SEVEROV Olej sv. Gotthárda

zahání boule, reumatismus, dnu, píchání u žeber, bolesti na prsou a v zádech, suché lámání, ústřely, záněty a všechny bolesti revmatické a neuralgické. **Jest to nejlepší mazání.** Cena 50 ctů.

Na prodej ve všech lékárnách.

Kdo chce

úplně vyléčiti revmatismus,

bolesti v zádech, strnulosť a stuhlosť údů, nechť natírá se **Severovým Olejem sv. Gotthárda a užívá**

Severův Lék proti revmatismu

za $1.00

Vykládací karty.

za 60 centů.

Taroky z Čech

za $1.10

K dostání též úplný seznam knih proti zaslání č. v poštovních známkách na AUG. GERINGERA, 150 W. 12th St. Chicago, Ill.

Podporujte Váš časopis "PŘÍTEL LIDU." $1·50 na rok

Před tím Po tom

Mužnost navrácena!

CUPIDINE

Tento výtečný bylinný sirup, předpisovaný věhlasným francouzským lékaři, léčí rychle všechny choroby nervosní a pohlavních orgánů, ztrátu mužnosti, bezesnost, bolesti v zádech, nervosní záchvaty, výtěk jaderné síly, úbytě a jinou vyrážku, nelibost k ženění, vysilenost zánětu atd. Léčí unikání semene neb nadpřirozeně rychlé výkony, jež jsou předchůdci Spermatorrhoeiky a jiných strašných následků a malomocenství. CUPIDINE čistí játra, slíz ledviny a ostatní možové orgány. CUPIDINE sílí každý oslabený organ. Mnoho chorobných nemůže být lékaři vyléčeno, neměvadž trpí úplnou vysilenosti. CUPIDINE jest jediným osvědčeným lékem a doporučován jest lékaři, nebo léčí bez operací. Každá balnička s písemnou zárukou vyléčení nebo se peníze vrátí. Balnička $1.00 nebo 6 balniček za $5.00 u

DAVOL MEDICINE COMPANY
P. O. Box 2076 San Francisco, Cal
nebo u

Dr BEN D. RUPP,
Wahoo, Neb.

Chcete si pochutnat?

Kuřte **PALDOVY** znamenité tabáky!

Korunu Granulovany Austrian Pure.

Zkuste je! Hlaste se o ně! Žádný obchod nebudiž bez nich! Také výborné odpadky od doutníků zvané "Clippings" a velký výběr dobrých a laciných doutníků stále na skladě. Adresa

GREAT ELGIN TOBACO WORKS, Elgin, Ia.

Přes 100 let

nejpřísnějších pokusů a zkoušek ve všech podnebích a všech ročních dobách, ukázalo, že z

úplného

seznamu všech prostředků, kterých bylo kdy užíváno k čistění a sílení krve a osvobození tělesního systemu od choroby, žádný nedodělal se takového

úspěchu

jako tento nejčistšího a nejlepšího domácí prostředek

Dra. Petra Hoboko.

Jest to dobrodiním a rozhodnou pomocí ve všech chorobách, vznikajících v KRVI, této hlavní podstatě života.

Bolesti jater, zácpa, bolení hlavy, žloutenka, dna (rheumatism), obtížné trávení, vodnatelnost, růže, zimnice, krtice a jiné choroby i bolesti mající základ v kostní soustavě, ustupují před mocným vlivem tohoto osvědčeného a vskutku nejvetšího ze všech prostředků.

Dra. Petra Hoboko

rozšiřuje se pomocí zvláštních jednatelů. Není li takových ve vašem místě, adresujte své objednávky na jediného vyrábitele pravého prostředku, jenž jest vynálezce, totiž

DR. PETER FAHRNEY,
112-114 S. Hoyne Avenue,
CHICAGO, ILL.

Nelze dostati v lékárnách—pamatujte si.

A. MAŠINDA,

praktický lékárník

v Prague, Nebraska

Vyřizuje správně a spolehlivě předpisy lékařské, má na skladě všecky byliny pro české hospodyně domácím prostředkům, léky patentované, léky Severovy, barvy štětce, zboží toiletní, galantern atd. O hojnou přízeň žádá

A. Mašinda.

MDr. BOH. MALOCH

praktický lékař a chirurg

V PRAEUE, NEB.

Léčí veškeré choroby bedlivě a vykonává operace zručně a spolehlivě.

Obraťte se na něho s důvěrou.

Shestak & Korbel

velká doutníkářská dílna

WILBER, NEB.

Vyrábí jemné doutníky různých druhů a mají na skladě potřeby kuřácké, jako dýmky, tabák atd

WE HAVE NO AGENTS

but ship from our factory at wholesale prices. Ship anywhere for examination; pay freight both ways if not satisfactory. 100 styles of Carriages, 50 styles of Harness. Send 4cts. for 112 page catalogue. ELKHART CARRIAGE AND HARNESS MFG. CO., W. S. Pratt, Sec'y, Elkhart, Ind.

No. 108 S325.

DAN RAMEY,

PŮJČOVNA KONÍ A POVOZŮ.

WILBER, NEBRASKA.

Koně a skvostné povozy k vyjížďkám, po svatbách atd. Koně se hují se za mírný plat.